

Ahogy a nagyoktól láttam . . .

Ahogy a nagyoktól láttam,
 lefekvés előtt az ágyban
 imát susogtam halkán,
 s a lelkem kitakartam
 magam előtt. A semmi
 eljött ölébe venni,
 s kívül maradt az élet
 ezer titkával újra.
 Tőle futottam messze, —
 nappal meg-megvadulva
 s galamb-szelíden este,
 keresve menedéket.

Ahogy a nagyoktól láttam,
 lefekvés előtt az ágyban
 keresztet írt az újjam
 párnámra, s ráborultam
 félarccal, hogy se ármány,
 se tűz, se víz, se sátán
 ne bántson, míg az álom
 mezőjén jár a lelkem.

Ó, álom, hozzád bújva
 lágyult a bús tekintet,
 de jött a nappal újra,
 s nehéz félelmeinket
 álmomban is cipeltem.

Élet, ó tőled féltem!
 Hiszen ezernyi résen
 meglestelek, de mégse
 láttam, ki vagy, — kiféle?
 A szájak csukva voltak,
 sokáig voltak holtak
 a legbátrabb szavakra,
 hogy titkod sarkig tárja
 eszem s szívem; ó, élet!
 Kezetkötő imára
 nem érez az szükségét,
 aki a napot végleg
 már magához ragadta.

Mérlegen

— Ajánlom a fáradhatatlanul dol-
 gozó pártmunkásoknak —

Csak semmi vád, harag és gyűlölet,
 csitulj szívem; ki leglelkébe lát,
 nem dobnak arra sohasem követ,
 ha általlépi régi önmagát.

Zuhogjatok csak, mint a vizesés,
 okos szavak, ha van gerinc, birom.
 Ki ellenem szól, annak is nehéz,
 ha nem céltáblát lát a másikon,

hanem az emberarcú sok vonást,
 hová kiül a lélek, — látni kell,
 s olvasni, ha még mint kisiskolás
 bajlódunk is az ábécéivel.

Csitulj szívem, az ember méretik
 az ember által szüntelen; amint
 elvonják tőle anyja mellét
 s a tárgyakon a világba tapint.

Méressek én is, gondos emberek,
 hogy pókhálóját ne köthesse rám
 a tegnapról még itt-ott megrekedt
 magunknak-élés életünk során.

Csak semmi vád, harag és gyűlölet,
 csitulj szívem; ki hagyja önmagát
 elveszni, arra dobnak csak követ;
 ha elhajtja népe zászlaját.